

града и да испаде отъ тамъ българо-аланскитъ войски.

Загубата на града Пловдивъ са отплати скоро съ придобиването на пограничното укрѣпеніе *Копсисъ*, което бѣ населено повече отъ Българи. Ако и да наближаваше войската подъ личното предводителство на Андроника, ако и да имаше доста храна и други средства за забранянъето на града, гражданитъ, които имахъ явно расположеііе къмъ Михаила, смутихъ са и принудихъ Боеслава да бѣга при покровителя си Андроника.

По диритъ на побѣгнжлий Боеславъ, спуща са Михаилъ Страшиміровичъ въ Тракія, който и залови въсточната ѳ часть до Вира (Веррея) и Траянополъ. Андроникъ по-младый, като са бѣ разположилъ при Димотика съ войската си, гледаше какъ въ Одрисійската или Адрианополска област градоветъ и селата едни подиръ други прѣминуватъ подъ власть на Българитъ, гледаше, а неможѣше да имъ помогне нѣщо. Той са рѣши да призове Михаила да свършжтъ тѣзи борба съ едноборство (дуель), и Кантакузенъ е записалъ въ своята лѣтопись отговора на българскыя повелитель: « Безуменъ е ковачътъ, който при « клеши, хваща съ ржцѣ разкаленото желѣзо. Додѣ « имамъ силна и добрѣ устроена войска, цѣль свѣтъ « ще ми са пресиѣе, ако быхъ са пуснжлъ самси съ « тѣлото си въ опасность. Непріемамъ единоборство- « то, което ми предлагашъ ты отъ гнѣвъ, защото ще « дойде време, когато нашето взаимно пріятелство ще « изысква да са държимъ срѣщу общія ни врагъ ⁽¹¹⁾ ». Подиръ този остроуменъ отговоръ, Михаилъ са оттегля въ Търново. И скоро са обѣсни причината на туй негово прибързване да иде въ планината, ако и да му бѣше твърдѣ лесно да отцѣпе Андроника

(11) Cantacuz. I. 1, pag. 180.